

kritieken

Breinkraker vol thrillerelementen over geheime fantasieën

Dans

Jakob Ahlbom met 'Innenschau', tournee t/m 2/5. www.jakopahlbom.nl

Jakob Ahlbom is een goochelaar met beelden. Een *danse macabre* van een verzameling zwart gebeitste kasten, een verhuisdoos blijkt een slangenvrouw te huizen, een reusachtige opblaasvrouw loert mannen haar zwellende vulva in. In zijn nieuwe productie 'Innenschau' krijgt Hitchcock kafkaëske trekjes in een onderzoek naar de achterkant van het menselijk verlangen. Geen logica, wel causaliteit die je dwingt mee te gaan in deze breinkraker vol thrillerelementen.

Elke ochtend nadat hij zijn vrouw heeft bestegen, schept de man in pak (Reinier Schimmel) er genoeg in met glimmend gepoetste schoenen de metro in te stappen. De non-inhoud van de verhuisdoos verradt een dubbelleven: een bij ontslag leeggeruimd bureau. Er duikelen

mooie vrouwenbenen uit op, die tot het slangenmeisje, annex private dancer in de nachtclub behoren. Als bij theatrale toverslag verandert de verleidings- in een faustiaanse ondervragingscène: bij ondertekening komt de ondervrager nooit meer van zijn slachtoffer af. Maar wie is nou eigenlijk met wie verbonden? Wie is dader, wie slachtoffer?

Het doet er ook niet écht toe, in deze erotisch getinte donkere moordmysterie. De gekte uit eerder werk als 'Vielfalt' is hier grimmig, met een flinke slok surrealisme van het sobere soort - à la Magritte. Achter elk geschetst verlangen doemt het spook der leegte op, en dat weet Ahlbom prachtig te verbeelden: het opvrijen van de opgepikte glittervrouw mondt uit in bloederige lippen, begerlijke naaktheid blijkt een naakt-pak, die als een vel af te stropen is.

Ahlbom neemt veel tijd om zijn universum op te tuigen. Dat doet de suspense, hoe vrij benaderd ook, de das om. Uiteindelijk komt er dan

toch een lijk: in de laatste scène, als neergestorte feniks uit de aarde van de echtelijke sponde gepeuterd. Dan zijn er ook al flink wat scènes de revue gepasseerd die eerder aambaar zijn dan schrijnend, en hun aanwezigheid louter aan loos visueel effect te danken lijken.

De sporadische, suspense zwangere teksten verdienen bovendien een betere behandeling. Als losstaande entiteit erg goed, maar pas naar het einde toe efficiënt ingezet, is de liveband Alamo Race Track. Op diens ingebrachte indiesound had Ahlbom sferisch beter moeten puzzelen.

Ahlbom blijft, ondanks de niet altijd even opwindende 'Innenschau', een theatermaker van belang. Want de kafkaëske persoonsverwisseling - is het de man of de minnaar die de vrouw berijdt, of is het soms de personificatie van mijn verlangen? - leidt uiteindelijk tot de ultieme vervreemding: de persoonsvermenigvuldiging. Toen stokte de adem.

Sander Hiskemuller